

רע"פ 458/15 - אמןן מחייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 458/15

לפני:

אמנון מחייב

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 30.12.2014, בעפ"ת
14-10-319660, שניתן על-ידי כב' השופט ה בכירה נ'
אחד

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניה בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ה בכירה נ' אחד), בעפ"ת 14-10-319660, מיום 30.12.2014, אשר בגדרו התקבל ערעורו של המבקש על גזר דין של בית משפט השלום לטעבורה בפתח תקווה (כב' השופט ה בכירה א' וישקון), בת"ד 533-05-11, מיום 16.9.2014.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה על-ידי המבקש בקשה לעיכוב עונש המאסר, לריצוי בפועל, שהוחשת עליו. בהחלטתי מיום 20.1.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד להכרעה בבקשת לרשות ערעור.

עמוד 1

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, בו נטען כי ביום 17.10.2009, נהג המבוקש ברכבו ברשלנות, סטה לשול' הימני של הדרך, והתנגש ברכב פרטי שעד ממקום. כתוצאה מן ההתנגשות נפגע נהג הרכב הפרטוי, וונגרמו לו חבלות קשות, אשר הצריכו, בין היתר, ניתוחה של כף רגלו. נסעים נוספים נחבלו, ושני כל'י הרכב המעורבים ניזוקו.

3. בסיוםו של הליך הוכחות,קבע בית המשפט ל汰בורה, כי המבוקש נהג ברשלנות "ברמה גבוהה", ובכך גרם להתרחשות התאונה ותוצאותיה. לפיכך, הורשע המבוקש בעבירות שייחסו לו בכתב האישום: נהיגה רשלנית, לפי סעיף 2(2) בצוירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); סטייה מנתיב נסעה, לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה (התשל"א-1961) (להלן: תקנות התעבורה); גריםת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; או שמירה על הימין, לפי תקנה 35 לתקנות התעבורה; גריםת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

4. בגזר דין, מיום 3.11.2013, הושטו על המבוקש 8 חודשים מאסר, לריצוי בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי - התקבל, ובפסק דין, מיום 8.5.2014, בוטל גזר הדין, והדין הוחזר לבית המשפט ל汰בורה, על מנת שיגזור את דיןו של המבוקש בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (עפ"ת (מרכז) 13-11-13 (15083).

5. ביום 16.9.2014, ניתן גזר דין, שבמסגרתו יושמו הוראותו של תיקון 113 לחוק העונשין. בשים לב לערך החברתי שנפגע ולמדיניות הענישה הנוגעת בפסקה, נקבע כי מתחם הענישה הראי נע בין מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר, לריצוי מאחוריו סורג ובריח; וכן פסילת רישיון לתקופה שבין 3 ל-8 שנים. לאחר שנסקהלו גם נסיבותו האישיות של המבוקש, השית בית המשפט ל汰בורה על המבוקש את העונשים הבאים: 8 חודשים מאסר, לריצוי בפועל; 8 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבלי עبور המבוקש עבריה של נהיגה בזמן פסילה; פסילת רישיון למשך 3 שנים; וכן בסך 3,000 ש"ח, או 60 ימי מאסר תמורתו.

6. המבוקש חזר וערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי מרכז-ליד. בית המשפט המחוזי הדגיש, בפסק דין, כי כפי שנקבע בבית המשפט ל汰בורה, מעשיו של המבוקש מבטאים רשלנות ברף הגבוה. עם זאת, נקבע, כי העובדה שהմבוקש הפליג לחופשה זמן קצר אחרי התאונה, איננה בהכרח מלמדת על היעדר חרטה כנה מצדיו; וכן צוין לחובב עברו התעבורי הנקוי יחסית של המבוקש. בנסיבות אלה, הוחלט לקבל את הערעור על חומרת העונש, ולהעמיד את עונש המאסר, לריצוי בפועל, על 4 חודשים. יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

הבקשה לרשות ערעוץ

7. המבוקש לא השלים עם העונש שהושת עליו, ומכאן הבקשה לרשות ערעוץ, היא הבקשה שלפני. נטען בבקשתה, כי העונש שהושת על המבוקש נוצר בעיקרו מדיניות הענישה המקובלת, ולא ניתן משקל ראוי לנסיבות המקרה הספציפי, כפי שמתחייב מעיק론 הענישה האינדיבידואלית. לטענתו של המבוקש, התאונה נגרמה "לאו סיבה הנראית לעין", כשההמבחן לא פעל באופן מחושב או מתוך רצון לגרום לתאונה או לעבור עברית תנועה אחרת, ובנסיבות אלה, אין מקום ללמידה לעניינו ממקרים אחרים, בהם הושטו על נאשמים עונשי מאסר לריצוי בפועל. טענה

נוספת היא, כי לאחר כניסה של תיקון 113 לתוקף, אין מקום ללמידה מדיניות העונשה שקדמה לתיקון. בבקשתו הוזכרו פסקי דין, אשר בהם נגזרו עונשים קלים יותר בעבורות של נהגה רשלנית שגרמה לחבלות, אך המבקש עיר לכך שקיימת גם פסיקה מחמירה יותר. מטעמים אלה, עיתר המבקש להורות כי הוא ירצה עונש את המאסר שהושת עליו, בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

8. הלכה מושרת היא, כי השגה על חומרת העונש, איננה מצדיקה היעתרות לבקשת ערעור "בגלגול שלישי". זאת, למעט מקרים מצומצמים אשר ניכרת בהם חריגה קיצונית מדיניות העונשה המקובלת והראיה במקרים דומים (רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8719/14 בן טולילה נ' מדינת ישראל (14.1.2015); רע"פ 5259/14 זליקובסקי נ' מדינת ישראל (31.8.2014)). המבקש מודיע להלכה זו, אך לדבריו, הבקשה לרשות ערעור חרוגת מעניינו הפרטני, והוא מצדיקה דין "בגלגול שלישי". לאחר עיון בבקשתו ובנכפוחה, אין בידי קיבל טענה זו, ומאחר שהעונש שהושת על המבקש איננו חרוג כל עיקר מדיניות העונשה המקובלת והראיה במקרים דומים (רע"פ 6579/12 אוחזין נ' מדינת ישראל (9.9.2012)), המשקנה היא כי יש לדוחות את הבקשה.

9. למללה מן הצורך אציג בקצרה, כי גם לגופו של עビין, אין בטענותיו של המבקש הצדקה כלשהי להתערבות בעונש שהושת עליו. מדיניות העונשה הנוגנת, היא רכיב מרכזי ובלתי נפרד ממלכת גזירת העונש, והדבר אף עוגן בחקיקה (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בהקשר זה, יצוין, כי "אין מניעה משימוש בפסקה שקדמה לתיקון 113 לחוק העונשין לשם עמידה על מדיניות העונשה הנוגנה. זאת כਮובן בזהירות ובשיקול דעת, ותוך שימת לב לכך שהנסיבות שאינן הקשורות בביצוע העבירה גלומות בעונשים שהושתו קודם לתיקון 113" (רע"פ 3677/13 אלהרו נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (9.12.2014)). לצד המשקל שניתן למדיניות העונשה הנוגנת, ניכר, כי הערכות הקודמות נתנו את דעתן לנسبותיה הקונקרטיות של התאונה, אשר נגרמה כתוצאה מהתנהגותו של המבקש, שאופינה ב"רף רשלנות גבוהה". המבקש סטה מנתיבו, לא כל הסבר, ופגע ברכב שעמד בשול הימני. הממציאות מלמדת, למרבה הצער, כי סטייה של רכב מתיב נסיעתו, עלולה להיות קטלנית. בנידון דין, למרבבה המזל לא נגדו חי אדם, אך נגרמו חבלות חמורות ובלתי הפיכות לעובר דרך, וכן נפגעו מעוורבים נוספים. בנסיבות אלה, ובפרט לאחר שבית המשפט המ徇ין התערב בגורם הדין והקל בעונשו של המבקש, איני רואה כל מקום להתערבות נוספת.

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

נוכח התוצאה, מתבטלת בזאת החלטתי מיום 20.1.2015, בעיון עיקוב הביצוע. המבקש יתיצב לריצוי עונשו ביום 15.2.2015, עד לשעה 10:00, ביום"ר הדרים או על פי החלטת שירותי בתי הסוהר, כשבישותם תעוזת זהות או דרכון וועתק מהחלטה זו. על המבקש לתאמ את הכניסה למאסר, עם ענף אבחן ומין של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ב' בשבט התשע"ה (22.1.2015).

